

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 marca 2005 r. (R 497/2004-1), wydaną w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu między TeleTech Holdings, Inc. a Teletech International SA

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania, z wyłączeniem kosztów poniesionych przez interwenienta.
- 3) Interwenient pokrywa własne koszty.

(⁴) Dz.U. C 171 z 9.7.2005

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2006 r. — Glaverbel przeciwko OHIM (wzór stosowany na powierzchni towarów)

(Sprawa T-141/06)

(2006/C 178/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Glaverbel SA (Bruksela, Belgia) (Przedstawiciele: adwokaci S. Mus, T. Koerl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 marca 2006 r. (sprawa R 0986/2004-4) w części, w jakiej odnosi się ona do zakwestionowanych towarów oraz
- stwierdzenie, że w odniesieniu do zakwestionowanych towarów został przedłożony wystarczający dowód, by

wykazać charakter odróżniający uzyskany na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, oraz że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 003183068 uzyskało charakter odróżniający na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego,

- przekazanie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 003183068 do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) celem jego dopuszczenia i publikacji,
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy składający się z wzoru stosowanego na powierzchni towarów dla towarów z klas 19 i 21 (szkło nieobrobione lub wpółobrobione, szkło grawerowane, szkło okienne itp.) (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 3 183 068)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla wszystkich towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżąca podważa decyzję Izby Odwoławczej jedynie w odniesieniu do niektórych towarów z klasy 21. Skarżąca podnosi w tym zakresie naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2006 r. — ECZG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-142/06)

(2006/C 178/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elektrociepłownia Zielona Góra S.A. (Zielona Góra, Polska) (Przedstawiciele: M. Powell, Solicitor, C. Arhold i K. Struckmann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczącej wszczęcia formalnej procedury dochodzenia w sprawie pomocy państwa nr C 43/2005 (ex N 99/2005) — Polskie „koszty osierocone” lub ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona PPA (ang. power purchase agreement, umowy dotyczącej zakupu energii elektrycznej) zawartej przez skarżącą;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest elektrociepłownią mającą siedzibę w Polsce. W zaskarżonej decyzji Komisja postanowiła wszcząć formalną procedurę dochodzenia w stosunku do nowej pomocy państwa w formie umowy dotyczącej zakupu energii zawartej pomiędzy elektrowniami w Polsce i należącym do państwa operatorem sieciowym PSE (Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi) (!).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi, że Komisja nie była właściwa do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia w odniesieniu do pomocy przyznanej przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, która nie miała zastosowania po przystąpieniu. W ten sposób Komisja naruszyła ogólne zasady prawa, to jest zasadę niedziałania prawa wstecz oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Następnie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnej oceny, uznając ten środek za nową pomoc państwa. Po pierwsze, Komisja nie dokonała oceny omawianego środka w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dniu zawarcia umów. Po drugie, Komisja niewłaściwie zinterpretowała pojęcie korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, ponieważ zbadała ogólnie wszystkie umowy dotyczące zakupu energii, zamiast zbadać je pojedynczo. Po trzecie, Komisja nie uwzględniła faktu, że w czasie gdy rynki energii elektrycznej państw członkowskich zostały otwarte dla konkurencji, umowa zawarta przez skarżącą nie mogła zakłócić konkurencji na wspólnym rynku, ponieważ Polska nie była wówczas państwem członkowskim. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że pomoc nie stanowi nowej pomocy państwa, ale pomoc istniejącą — zgodnie z traktatem o przystąpieniu i orzecznictwem, według których pomoc mającą zastosowanie na rynku zamkniętym dla konkurencji do dnia jego liberalizacji należy uznać od momentu liberalizacji za pomoc istniejącą. Ponadto według skarżącej Komisja nie zbadała, czy sporna umowa nadal obowiązywała po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej.

Wreszcie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest niedostatecznie uzasadniona i narusza art. 253 WE.

(!) Pomoc państwa – Polska – Pomoc państwa nr C 43/2005 (ex N 99/2005) – Polskie „koszty osierocone” – Wezwanie do przedstawienia uwag na mocy art. 88 ust. 2 traktatu WE (Dz.U. 2006 C 52, str. 8).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2006 r. — MTZ Polyfilms przeciwko Radzie**(Sprawa T-143/06)**

(2006/C 178/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MTZ Polyfilms Ltd. (Mumbai, Indie) (Przedstawiciel: adwokat P. De Baere)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 366/2006 z dnia 27 lutego 2006 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1676/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu polietylenu (PET) pochodzącej między innymi z Indii;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wytwarza i wywozi do Wspólnoty Europejskiej folię z politereftalanu polietylenu.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi przede wszystkim, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 2 ust. 8 i art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (!). Skarżąca kwestionuje, że zaskarżone rozporządzenie ustala cenę eksportową stosowaną przez skarżącą przy wywozie do Wspólnoty na podstawie ceny eksportowej stosowanej przez nią przy wywozie do państw trzecich, dlatego że rzeczywiste ceny eksportowe stosowane przy wywozie do Wspólnoty są jakoby niewiarygodne ze względu na istnienie minimalnych cen importowych.

Zdaniem skarżącej ceny eksportowe nie są niewiarygodne w rozumieniu art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Skarżąca twierdzi ponadto, że stosowana metodologia jest niezgodna z rozporządzeniem podstawowym, które wymienia metodologię, jakie mogą być stosowane przy określaniu ceny eksportowej. Uważa ona, że art. 2 ust. 8 i art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego znajdują zastosowanie również w przypadku dochodzeń rewizyjnych, jak sporne postępowania, niezależnie od wystąpienia zobowiązania.